

Arrest

nr. 54 852 van 25 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VERHEYEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U bent afkomstig uit Grozny. U verklaarde dat u Tsjetsjenië verliet omdat u problemen had omwille van uw man die verdween in januari 2010. U gaf aan dat u van een ver familielid vernomen had dat uw partner lid was van een rebellenbeweging. Uw partner had bevestigd dat hij uw neef T. (...), die emir was, hielp bij de bevoorrading van voedsel en medicijnen. U verklaarde dat uw partner op 14 januari 2010 voor zijn werk naar Mozdok vertrok. U had de volgende dag nog een laatste telefonisch contact met uw man. Sinds 15 januari 2010 had u totaal geen contact meer. In de nacht van 17 op 18 januari 2010 kwamen Kadyrovtsi bij u langs. Ze doorzochten uw woning en vroegen naar uw man. De volgende morgen ontving u een convocatie van het parket. U verklaarde dat u zich ging aanmelden bij het parket en dat u daar

ondervraagd werd over uw man. U gaf aan dat u contact opnam met de neef van uw man, M. S. (...), en dat u hem vroeg uw partner te zoeken. Op 24 januari 2010 vielen Kadyrovtsi opnieuw bij u binnen en eisten dat u alles zou vertellen over uw man. U werd door deze Kadyrovtsi geslagen en mishandeld. U gaf aan dat u uw moeder opbelde nadat deze personen waren vertrokken en dat u met uw buurman naar het ziekenhuis ging. U verklaarde dat u niet meer naar uw woning ging en dat uw neef u in het ziekenhuis kwam ophalen. U verbleef tot uw vertrek bij uw neef in Urus Martan. U vermeldde dat M. S.(...) u hielp en uw reis regelde. U verliet samen met uw zoontje Tsjetsjenië op 7 juni 2010 en jullie kwamen in België toe op 11 juni 2006, waar u dezelfde dag asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw intern Russisch paspoort, de geboortakte van uw zoon, een duplicaat van uw geboortakte, een erkenning van vaderschap, twee convocatie dd. 18 januari 2010 en 2 februari 2010 en een Russisch medisch attest dd. 25 januari 2010.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de reisroute zoals die door u werd verklaard niet aannemelijk is. Uit uw relaas blijkt dat u vanuit Moskou met één bus naar België bent gereisd. Echter u weet niet via welke landen u bent gereisd, noch via welke grens u de Europese Unie bent binnenkomen. U hebt nooit documenten moeten tonen en u weet ook niet of er voor u al dan niet reisdocumenten werden gebruikt. U verklaarde geen concrete afspraken te hebben gemaakt over uw reis. U wist enkel van de neef van uw man, M. (...) dat u vooral in de bus moest blijven (CGVS p. 9). Uw verklaringen overtuigen niet. Uit informatie beschikbaar in het administratieve dossier blijkt immers dat bij binnenkomst in de Europese Unie strenge controles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat de chauffeur het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over uw reis en reisdocumenten. Uw vage verklaringen versterken het vermoeden dat u de Belgische asielinstanties bewust informatie probeert achter te houden betreffende uw reisroute en uw reisdocumenten. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder ondermijnd.

Daarbij moet vastgesteld worden dat uw verklaringen betreffende het laatste en tevens zwaarste incident; de inval op 24 januari 2010 waarbij u werd mishandeld, niet consistent zijn. Zo verklaarde u voor het Commissariaat-generaal dat u nadien uw moeder had opgebeld, dat zij kwam en dat ze de buurman had gevraagd om u naar het ziekenhuis te brengen. U verklaarde dat uw moeder in uw woning bij uw zoontje bleef (CGVS p. 14 – 15, p. 19). Hieruit blijkt duidelijk dat uw moeder niet meeging naar het ziekenhuis. Nochtans gaf u bij Dienst Vreemdelingenzaken een andere versie van deze feiten. U gaf aan dat uw moeder u samen met de burens naar het ziekenhuis bracht (DVZ vragenlijst vraag 3.5), waaruit blijkt dat uw moeder wel meeging naar het ziekenhuis. Tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal werd gewezen op deze verschillende versies. Hierop bleef u bij uw verklaringen dat uw moeder thuis bleef (CGVS, p. 19). Dit is echter geen afdoende uitleg, aangezien de inconsistentie onmiskenbaar blijft bestaan. Ook verklaarde u voor het Commissariaat-generaal dat u, na het vertrek van de Kadyrovtsi, ontdekte dat uw zoon gewond was aan zijn hoofd en dat u niet wist wat er gebeurd was (CGVS, p. 15). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u echter uitdrukkelijk dat ze uw zoon een slag op zijn hoofd hadden gegeven, toen hij wakker werd (DVZ, vraag 3.4). Bij confrontatie antwoordde u dat u dacht dat hij geslagen werd, dat het uw conclusie was dat hij een slag had gekregen op zijn hoofd (CGVS, p. 19). Uw uitleg bevestigt enkel uw verklaringen die u aflegde bij het gehoor op het Commissariaat-generaal, bijgevolg biedt deze geen verklaring voor en weerlegt deze niet de verschillende versies van uw relaas. Tenslotte verklaarde u voor het Commissariaat-generaal dat u toen bedreigd werd met de dood. U bevestigde meermaals dat dit

dreigement het enige dreigement was en dat u geen andere bedreigingen kreeg (CGVS, p. 14 – 15, 18 - 19). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u echter concreet dat u bedreigd werd dat u en uw zoon zouden meegenomen worden als krijgsgevangenen als u niet zou zeggen waar uw man was. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken haalde u tevens nergens aan dat u met de dood werd bedreigd (DVZ, vraag 3.4). U werd tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal geconfronteerd met deze andere versie van uw verklaringen en u antwoordde dat de Kadyrovtzi zeiden dat ze konden doen wat ze wilden, u gevangen zetten, u doden, dat het hen niets uitmaakte (CGVS, p. 19). Dit is echter geen afdoende uitleg aangezien een bedreiging met krijgsgevangenschap toch iets totaal anders is dan bedreiging met de dood. De combinatie van deze drie inconsistenties betreffende de inval van de Kadyrovcie, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Immers, er kan toch verwacht worden dat u consistente verklaringen aflegt betreffende het enige werkelijke incident dat u is overkomen en waarna u onmiddellijk besloot om te vluchten.

Deze ongerijmdheden, die betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas, ondermijnen nog de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven, bijgevolg kan er evenmin besloten worden dat u uw land verliet omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij feiten die de aanleiding vormen voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw intern Russisch paspoort, de geboorteakte van uw zoon, een duplicaat van uw geboorteakte, een erkenning van vaderschap bevatten enkel persoonsgegevens die niet worden betwist. De twee convocaties dd. 18 januari 2010 en 2 februari 2010 vermelden enkel dat u zich dient aan te melden bij de procureur van het Leninski district. Nergens uit deze twee convocaties kan worden afgeleid welke de redenen en de omstandigheden zijn waarvoor u zich diende aan te melden, noch in welke zaak u zich diende aan te melden, noch in welke hoedanigheid u zich diende aan te melden. Deze documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande vaststellingen in positieve zin kunnen wijzigen. Het Russisch medisch attest dd. 25 januari 2010 geeft enkel aan dat u zich op 25 januari 2010 aanbood en dat u verklaard had dat u thuis werd geslagen. Nergens uit dit medisch attest kan de juiste omstandigheden of aanleiding voor deze slagen worden afgeleid. Ook dit medisch attest is niet van die aard dat ze bovenstaande vaststellingen in positieve zin kan wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Hiertoe gaat verzoekende partij in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Betreffende het geen geloof hechten aan de reisweg van verzoekende partij en de wijze waarop zij zou hebben gereisd herhaalt verzoekende partij dat haar reis werd geregeld door iemand anders waarvoor zij betaalde en dat zij zelf de reisdocumenten niet bij zich had. Verzoekende partij benadrukt dat zij niet op verlof ging, maar wel op de vlucht was zodat de landen langs waar zij reisde voor haar onbelangrijk waren. Ze kan enkel bevestigen dat zij zelf geen controles heeft gehad, wat wel meer gebeurt, en stelt dat bepaalde smokkelaars op diverse plaatsen iets kunnen regelen.

De Raad wijst erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekster met voormelde herhaling dat het een vlucht betrof, dat hiervoor werd betaald en deze vlucht door derden werd geregeld in gebreke blijft. Verder stelt de Raad vast dat verwerende partij niet uitsluit dat personen erin slagen illegaal de grens met de Schengenzone te overschrijden, doch motiveert verwerende partij dat bij binnenkomst van de Europese Unie de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen waardoor het ongeloofwaardig is dat de chauffeur/passeur het risico zou nemen verzoekende partij geen aanwijzingen of informatie te geven over haar reis en de voor haar voorziene reisdocumenten. De Raad oordeelt dat van personen die uit ernstige vrees voor vervolging hun land van herkomst verlaten en op illegale wijze op weg zijn naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij alert zijn omdat zij op elk moment riskeren te worden tegengehouden door de strikte controles. Het is dan ook een uiterst negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij geen nadere verklaringen wist af te leggen omtrent de afgelegde reisweg en over de voor haar voorziene reisdocumenten. Uit de informatie welke door verwerende partij aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 15, deel 2), blijkt immers dat de buitengrenzen van de Schengenzone uiterst streng worden gecontroleerd waarop uitzonderingen quasi onbestaande zijn. Het risico voor zowel verzoekende partij als de smokkelaar op ontdekking is dan ook zeer reëel en het is derhalve volstrekt niet aannemelijk dat verzoekende partij door de passeur niet in kennis zou zijn gesteld van de te volgen route, het land waar de schengenzone of de Europese Unie zou worden betreden en zeker van de reisdocumenten die voor haar bij deze reis zouden worden gebruikt.

2.2.4. Aangaande de tegenspraak betreffende het al dan niet vergezellen door de moeder van verzoekende partij van verzoekende partij naar het ziekenhuis werpt deze laatste op dat haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd werden begrepen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken onder vraag 3.5. waar zij zelf een overzicht geeft van haar asielmotieven beweert dat zij bij het incident op 24 januari 2010 bijna het bewustzijn had verloren, ze naar haar moeder belde en haar moeder haar samen met de burens naar het ziekenhuis bracht. Het argument van verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd te zijn begrepen kan door de Raad niet worden gevolgd daar verzoekende partij deze vragenlijst op 11 juni 2010 voor akkoord ondertekende nadat deze haar in het Russisch werd voorgelezen (administratief dossier, stuk 11). Indien verzoekende partij in voormeld argument zou doelen op een vertaalfout wijst de Raad erop dat verzoekende partij op geen enkele wijze aanduidt hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling haar relaas op een foutieve wijze kon zijn neergeschreven.

2.2.5. Met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheid betreffende de mishandeling van haar zoon stelt verzoekende partij dat hier geen sprake kan zijn van een tegenspraak daar zij in beide versies dacht dat haar zoon geslagen was.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij duidelijk bij het invullen van voormelde vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken beweert: *“Mijn zoontje werd wakker en ze hebben hem een slag op zijn hoofd gegeven.”* (administratief dossier, stuk 11, vraag 3.5.), daar waar zij bij het verhoor op het Commissariaat-generaal van 7 september 2010 voorhoudt: *“Ik kroop naar de kamer van mijn zoon. Hij was ook in bloed. Zijn voorhoofd was gescheurd. Ik weet niet wat er gebeurd was.”* (administratief dossier, stuk 3, p. 15). Voormelde verklaringen waarbij verzoekende partij enerzijds wel weet wat er exact met haar zoon is gebeurd en anderzijds enkel de verwonding vaststelt doch voorhoudt niet te weten wat er was gebeurd zijn duidelijk niet voor interpretatie vatbaar. Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft derhalve onverminderd overeind.

2.2.6. Waar verzoekende partij betreffende de vastgestelde tegenspraak aangaande de door de Kadyrovtsy geuite bedreigingen bij het incident van 24 januari 2010 opwerpt nooit te hebben gesteld dat het uitsluitend om bedreigingen met de dood ging wijst de Raad dienaangaande op navolgende neerslag van het verhoor op het Commissariaat-generaal (administratief dossier, stuk 3, p. 15):

“De enige bedreiging is u te doden?”

Ja.

Niets meer?

Nee.”

Ook verder in dit verhoor, zoals genoteerd op de pagina's 18 en 19 van het verslag, blijkt dat verzoekende partij de bedreiging met de dood bevestigt als zijnde de enige bedreiging geuit door de Kadyrovtsy. Het verweer van verzoekende partij is derhalve flagrant strijdig aan haar beweringen voorgehouden bij voormeld verhoor op het Commissariaat-generaal waardoor de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheid – verzoekende partij vermeldde in de vragenlijst het dreigement als krijgsgevangene te zullen worden meegenomen (administratief dossier, stuk 11, vraag 3.5.) – niet wordt weerlegd.

2.2.7. Voormelde tegenstrijdigheden betreffende het meest wezenlijke element van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas, met name het incident van 24 januari 2010 wat de directe aanleiding betrof tot haar vlucht, en de flagrante onwetendheden omtrent haar reisweg verhinderen enig geloof te hechten aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas en laten niet toe haar de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.8. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij vergenoegt zich te wijzen op de nog aanwezige

mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië, maar brengt geen concrete elementen aan dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partij. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekende partij enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië – wat door de verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoont dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“Subject Related Briefing”* betreffende de *“Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* van 15 maart 2010 (administratief dossier, stuk 15, deel 1) blijkt dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kan niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een verdrijving van de burgerbevolking. Tevens wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen niet gevisieerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheidsmedewerkers. Indien er burgerslachtoffers en/of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een “reëel” risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door verzoekende partij door de loutere verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen niet weerlegd. Bovendien brengt verzoekende partij geen andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de voormelde informatie waarop verwerende partij zich steunt niet correct zou zijn.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig januari tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT